

"Патриотска лига" је предлагала да се отпочне рат у БиХ оног тренутка када се разбуктао у Хрватској. Предлагали смо, каже Нешад Ајначић, да се поруше мостови на Дрини, када су резервисти улазили у Херцеговину. Политика није дозволила, јер БиХ није била спремна ни војнички, ни политички, ни психолошки за рат.

ског народа у БиХ, као изнуђен потез, 9. јануара 1992. године на сједници у Сарајеву, прогласила је Српску Републику Босну и Херцеговину.

Посљедњи покушај да се избегне грађански рат била је Међународна конференција о БиХ, која је почела 4. фебруара 1992. године у Сарајеву. Конференцији је предсједавао португалски дипломата Хозе Кутиљеро. Већ на другој рунди преговора, који су вођени у Лисабону 21. фебруара 1992. године, постигнут је договор да БиХ остане у својим границама, а да се њено будуће уставно ureђење заснива на самоуправи етничких заједница.

Послије пете рунде преговора, која је завршена 17. марта 1992, лидери трију националних партија: СДА, СДС-а и ХДЗ-а потписали су Изјаву о принципима новог уставног рјешења за БиХ, познатији као Кутиљеров план. Према том документу, БиХ би остала у тадашњим границама као јединствена држава са три конститутивне јединице засноване на националном принципу. Ови принципи потврђени су у наставку преговора о Кутиљеровом плану у Бриселу од 30. и 31. марта 1992. године. Тројица лидера постигли су договор о формирању радне групе за дефинисање територија националних заједница у оквиру БиХ. Мапе конститутивних јединица требало је да се заснивају на националним, економским и географским принципима, али и на историјским, вјерским, културним, образовним критеријумима, као и на критеријумима везаним за саобраћај и везе. Према објективним анализама Ку-

тиљеровог плана из Лисабона муслиманима би припадле 52 од укупно 110 тадашњих општина у БиХ са површином од 22.264 квадратна километра, на којој би живјело 1.568.634 муслимана, 627.851 Срби 355.531 Хрват и 64.430 осталих. Међутим, чим се вратио у Сарајево, Алија Изетбеговић је јавно саопштио да одустаје од свих потписаних споразума јер је, очигледно, очекивао много више од понуђеног. Тако је пропао Кутиљеров план, а касније се тврдило да је Изетбеговић од тог плана одустао по наговору америчког амбасадора Ворена Цимермана.

Злоторај који се сам хвалисао да је испалио смртоносне хице у српског свата Николу Гардовића: Рамиз Делалић Џело

МЕДИЈСКА ОБМАНА АЛПЕ - АДРИЈА

Један од кључних датума, који је претходио ратном вихору свакако је 29. фебруар, односно 1. март 1992. године, када је одржан двонационални референдум (муслимана и Хрвата) о независности БиХ. Према српској страни, то је, у стварио био званични почетак рата на овим просторима. Наиме, усни одржавања референдума медији су довели атмосферу мржње и напретаљасти до усјања.

У подизању ратних снага је подржавао је и ћи "Србски" Го-

сна", који је почeo уочи референдума да објављује серију текстова у којима се разрађивала намјера нове, независне, суверене и од Југославије одвојене државе, да створи своју, босанскую, односно, муслиманску војску. Чак је објављена и некаква шема нове - Алијине војске. Истовремено су потпредсједници Алијине владе почели да круже свијетом и изјављују да ће ЈНА послиje референдума морати да се

У вријеме формирања "Патриотске лиге" у Сарајеву су постојале још две сличне организације

- "Зелене беретке", на чијем је челу био Емин Швракић и "Босна", са Керимом Лончаревићем на челу. Фебруара 1992. године ове две групе прикључују се "Патриотској лиги".

повуче са територије њихове државе. Међутим, генерал Милутин Кукањац одговорио им је да се ЈНА неће повући никуд из БиХ и да ће ова република остати у границама Југославије.

Тих дана БиХ је била просто преплављена разним плакатима, лецима, ТВ и радио спотовима, као пропаганда, али и као налог сва-

Све што је урађено у одбрани БиХ, дјело је СДА. Формирање "Патриотске лиге" и пружање првих оружаних отпора остварили су људи из СДА, тврди Осман Брка.

ком појединцу да се изјасни за ту замишљену нову, у оквиру Европске заједнице, чак у оквиру Алпен-Јадран заједнице, само не у југословенском оквиру, независну, суверену, у ствари, муслиманску државу БиХ.

На многим инактивима Срби су називани погрдним именом "калиџи" а муслимани су означавани као "раји".

ЛИСАБОНСКИ ДОГОВОР

Дан уочи референдума др Радован Карадић је на конференцији за новинаре у хотелу "Холидеј ин", у доста узварелој атмосфери, овако оцјенио тадашњу ситуацију: "Учестале диверзије по БиХ Изетбеговић на недопустив начин сваљује на Србе. Све то чини се

РЕФЕРЕНДУМ, АЛИЈИН ДУМ-ДУМ

Наелектрисана атмосфера која је владала уочи Алијиног дум-дума, како су поједини новинари назвали двонационални референдум у БиХ, достигла је кулминацију другог дана његовог одржавања, односно 1. марта када је убијен српски сват Никола Гардовић на свадби

Сефер Халиловић у „Љиљану“ од 15. јуна 1994. године објављује: „СДА је створила „Патриотску лигу“ и друге формације, које су послужиле као језгро нестраначке и не СДА - војске, односно државне војске, Армије БиХ. У свему томе улога предсједника Изетбеговића и његових најближих сарадника била је у свим фазама одлучујућа: од организације, наоружавања, међународне подршке и помоћи и др.“

уочи њиховог референдума, да би приказали Европској заједници нову исфорсиранију и измишљену серију српских крвица!

И због тога се ми радујемо доласку плавих шљемова да буду објективни посматрачи. Али нећемо толерисати никакво умањивање значаја Лисабонског договора, или изменјену његовог сарџаја.

БиХ више никада неће бити унитарна, него: српска, муслиманска и хрватска. Не може се мијењати федеративна држава Југославија а да њене републике прерастају у неке државе као да се ништа није десило.

Расплет босанско - херцеговачке ситуације видим по етничком, а не по класном принципу и надам се да ће се довршити на мирољубив начин, а не трагично, као што је то било, на пример, у Либану или на Кипру.

Господин Изетбеговић може своју државу да припаја коме хоће, али без Српске Босне и Херцеговине. Он одлично зна где нема власт и где је има. А има је само у дијелу Сарајева и у централној БиХ.

Будимо разумни, прихватимо иницијативу да смо различни", поручио је предсједник Српске демократске странке Радован Карадић.

Први командант „Патриотске лиге“: Мехо Каришић

свога сина Милана и Дијане Тамбур, а рањен свештеник Раденко Мировић на Башчаршији у Сарајеву.

Злочиначко убиство, хицима из пиштола, починио је Рамиз Делалић Ђело, који је касније постао командант муслиманске 109. брдске бригаде. Злочин се дододио у улици Данила Илића код броја 7. у тренутку када је сватовска говорка кротала пред број православној цркви на Башчаршији. Делалић је послије бежека из Сарајева у бо-

равка у Турској, средином августа 2001. године ухапшен на Јабланичком језеру, код Коњица, под оптужбом да је починио ратне злочине над Хрватима у Грабовици, а касније је оптужница проширена и на убиство Гардовића.

Послије вијести о убиству српског свата у року од неколико часова по цијелом граду су подигнуте барикаде које су чували цивили

- Срби на једној а муслимани на другој страни Сарајева. Међутим, захваљујући споразуму у Предеједништву БиХ, крајње експлозивна ситуација привремено се стишла у току ноћи 3. марта, када су успостављене полицијске патроле мјешовитог националног састава у сарадњи са ЈНА, послије апела лидера СДА и СДС-а Алије Изетбеговића и Радована Карадића.

ПРОГЛАС СДС-а

Послије убиства које је по многима означило званични почетак рата у БиХ, руководство СДС-а издало је саопштење следеће садржине: "Учче, 1. марта 1992. године, пукано је у српски народ и у српска знамења. Тиме је недвосмислено показано како би изгледала судбина српског народа у сувереној, независној и међународно признатој БиХ. Све до јуче српски народ је

- Ми смо у Добровољачкој тада заробили тачно 417 припадника југословенске војске, међу њима је било 98 високих официра. А послије су наши сваког од њих како је коме био ћеиф мијењали за неку своју тетку, амиџиницу. Није тачно да смо побили онолико колико се прича - тврде Едо Арнаутовић и Џбро Хеља,

безрезервно вјеровао у традиционалне вриједности заједничког живота у БиХ.

Полазећи од таквог ујверења сматрали смо да треба да прихватимо Конференцију о БиХ, штавиши били смо њезини иницијатори и затворници. Нажалост, јуче су азима очекивања изневјерила. Поради тога, полазећи од фактичког истица

у Сарајеву и БиХ, Кризни штаб СДС-а и српског народа, а у вези са постојећим стањем, поставља следеће услове и захтијева:

1. Обуставити све даље активности, односно кампању која се води са циљем да се прогласи суверенитетом

блокадом и пресијом. Зато захтијевамо: хитну поделу ТВ и радија као и престанак емитовања Јутела до окончања Конференције о БиХ.

7. Условљавамо да МУП БиХ не смije вршити ниједну насиљну радњу према људима на барикадама

зивом "Патријотска лига". Припадницима те паравојне формације главни циљ био је стварање исламске државе по пројекту који је садржан у инкриминисаној "Исламској декларацији" Алије Изетбеговића из 1970. године.

Прво војно лице које је од самог оснивања ушло у "Патријотску лигу" био је бивши генерал ЈНА Сулејман Врањ, коме се, какве ли ироније, данас у Кантоналном суду у Сарајеву суди због кријумчења оружја на Космет. Он је био члан Главног штаба ове илегалне оружане формације у Сарајеву, а поред њега у првом саставу налазили су се још: Рифат Билајац Чича, Мехо Каришић Кемо, бивши капетан фрегате, Сефер Халиловић Халил из Пријепоља, Ариф Шароњић Емир, који је поријеклом из Санџака и који је напустио ЈНА на почетку избијања рата у Хрватској, Мустафа Хајрулаховић Талијан, затим Фаид Хећо, Дерво Харбиња Омер, Салко Полимац Сале, Алија Лончарин, Хајрудин Шуман, Зијо Рашидагић, Заим Бацковић, Керим Лучаревић, Хасан Ченгић и други.

Један од конструкција медијске патке зване операција РАМ: Стјепан Кљуић на и независна БиХ и обезбиједи њено међународно признавање све док се не постигне задовољавајуће и коначно рјешење за сва три конститутивна народа у БиХ.

2. Хитан наставак Конференције о трансформацији БиХ и њенином демократском преображају.

3. Безусловно захтијевамо да у медијима и средствима информисања буде хитно обустављена кампања у прилог суверености и независности БиХ, која де факто није стечена а у средствима информисања проглашава се свршеним чином. Такође захтијевамо непристрасно информисање до завршетка Конференције о БиХ под окриљем ЕЕЗ.

4. Јучерашња трагедија и опште стање у БиХ (Купрес, Травник, Живинице...) директна су послједица неријешених односа у МУП-у БиХ. Зато захтијевамо да се у року од 24 часа изврши кадровска трансформација МУП БиХ у складу са договорима постигнутим непосредно послије републичких избора.

5. Заhtijevamo da se u toku današnjeg dana uhapsce почињоци гнусног злочina pred Srpskom правом, црквом i Banjicom u Sarajevu.

6. Већ дуже врчјеме српске народне БиХ је под праћањем

ма и било којим припадником српског народа у БиХ."

Ово писмо СДС-а упућено је Предсједништву БиХ уз додатни захтјев да се Ејуп Ганић смијени са мјеста команданта Кризног штаба БиХ.

Међутим, 6. априла 1992. године Савјет министара ЕЗ усвојио у Луксембургу Декларацију о Југославији, у којој се наводи да су ЕЗ и њене чланице одлучиле да признају Републику БиХ у њеним садашњим границима. Исто веће у Сарајеву и многим мјестима избили су оружани сукоби, који су трајали све до потписивања Дејтонског споразума 14. децембра 1995. године.

Док је Сарајево још снисивало слатке снове, ми смо имали маневарске, и јединице на рубним дијеловима града.

Имали смо и намјенску производњу. Седам-осам радионица. Људи који су их водили први су хероји. Сафет Велетовац је први међу њима. Богат човјек и прије рата није ништа жалио што је нама требало - каже Ибро Хеља.

ТАЈНО НАОРУЖАВАЊЕ МУСЛИМАНА

Упоредо са тим, Аљама за политичку доминацију у БиХ, СДА је још у марта 1991. године основала своју опозициону организацију под називом "Патријотска лига".

ЛАНСЕРИ ИЗ МУП-а

- Све до доласка Рифата Билајца, јуна 1991. године - каже Сулејман Врањ - радим на организовању и изради докумената и планова одбрамбеног карактера заједно са људима из СДА, и војницима професионалцима, у које смо имали повјерење.

Наравно повјерење. Вама је сигурно познат случај рогатичког генерала Асима Хаџића, који је Хасану Ченгићу пристрио да ће га ухапсити полиција ако га већ не престану позивити у "Патријотску лигу". Али, јавност зна доста о нашем реду. Ја ћу испричати оно што је мајда сагнато.

Биће је казати да смо имали друге лица прије овога набављали мајда и техничка средства. Џејсон, џејсон, џејсон, џејсон, џејсон,

нам је било погодно на подручју око Високог и Храснице, по кућама, магазама, подрумима, у неким трговинама. Рат нас затиче у недостатку противавоздушних средстава.

У току врло жестоких удара, нарочито са подручја Враца, на једном састанку Главног штаба "Патријотске лиге", ситуација је оцијењена изузетно сложеном. Мислим да је то био 25. април. Сефер је тражио начина да нешто обезбиједи.

Обратио се МУП-у који је вјероватно имао нешто лансерско. У то вријеме Хебиб (Авдо Хебиб, министар унутрашњих послова БиХ пр. а.) нам је пуно помогао. Овог пута лансери су били потребнији на другом месту. Био сам присутан на том састанку - схватио сам да се мора учинити нешто што до тада нисмо чинили. Телефонирао сам Хасану (Ченгићу, главном снабдјевачу оружја током рата, пр. а.) у Високо и договорили смо се. Схватио сам. Он више није имао могућности ништа убацити у Сарајево. Те ноћи, мислим да је била ноћ између 26. и 27. априла преузета је касарна "Ахмет Фетахагић" у Високом. И те ноћи изузети су ови лансери. Лично их је под присилом донио неки официр Бошњак, колико се сјећам ондашњи помоћник команданта височке касарне ЈНА у којој је последњи командант био Србин Јово Бартула - испричao је Сулејман Враљ за сарајевски "Љиљан" у броју од 15. маја 1996. године.

ПОДМУКЛА "СТРАТЕГИЈА" У МЕХУРИЋИМА

Прве јединице "Патријотске лиге" у Зеници формиране су 14. септембра 1991. године у Црквицама и Старом Радакову. Њихови оснивачи били су Мехмед Шишић, Џевад Шабић, Ибрахим Делибашић и многи други. Почели су да држе ноћне страже, изводе акције такозваног осигурања, а затим су спроведли напади и исељење касарне ЈНА. Тако су дјеловали све док се нису укључили у састав Прве зеничке бригаде.

Чланачи "Патријотске лиге" својим најужијим документима сматрају "Пректире" за одбрану

Илегална набавка наоружања био је његов главни посао: Хасан Ченгић

суверенитета БиХ". Кључни дијелови овог мусиманског документа прочитани су 7. и 8. фебруара 1992. године у селу Мехурићи код Травника, када је одржано војно савјетовање команданата регионалних штабова и дијела Главног штаба "Патријотске лиге БиХ".

Оно што је досад било мало познато, у Сиску је 1991. године формирана мусиманска „Ханџар дивизија“, која је добила име по угледу на злогласну 13. СС ханџар дивизију, а која је служила под њемачком окупаторском заставом у Другом свјетском рату

Тај скуп је Ариф Шароњић, бивши официр бивше ЈНА из Санџака, који је као мајстор каратае био тренер карате-клуба у Сплиту, описао овако: "То је трајало два дана, а ја сам дошао тек половином другог дана и слушао сам излагање команданата приједорске, тузланске и дођојске регије... Приликом је дефинитивно очвјен Мујо (Мустафа Кајрулахадзес, пор. бојац брода "Дјаја") и генерал Галита

родом из Бањалуке) за организатора специјалних снага на Халиловом принципу. Тиме је мој рад на томе и завршен... Од самог почетка, параделно са стварањем "Патријотске лиге", у Сарајеву се стварају организације "Зелене беретке" (Керим Лучаревић), "Босна" (Емин Швакић), друге (Лука Празина)."

Оно што је изузетно значајно нагласити јесте да је ова изјава Шароњића објављена је у књизи "Искорењивање Срба у БиХ 92 - 93", коју је штампало ИП "Рад" из Београда. На питање новинара "Слободне Босне" како су Срби дошли до његове изјаве и како данас објашњава оно што је написао у њој, Шароњић је у овом листу од 5. октобра 1997. године рекао: "Заробљен сам почетком априла 1992. године у Нешарићима и одведен на Пале. Са мном су била два возача, појојна супруга и Шефко Хебиб, брат Авде Хебиба. Тада је у заробљеништву био и Сенаид Мемић. Шефко Хабиб је пуштен послије три дана, а мене су на Палама држали 24 дана.

Изјаву коју Срби цитирају, дао сам на Палама у писменој форми. Рекао сам оно што сам мислио да се може рећи. По цијели дан су трајала испитивања, а једну су изјаву враћали по три пута да је пишем поново. Нисам рекао оно што би могло угрозити животе људи. Пуно су ме, рецимо, питали о Санџаку, и ту ништа нисам рекао."

Шароњић је пуштен послије размјене групе у којој су били Сенаид Мемић, Вајад Каравелић и Нешад Ајанчић.

РАТНО УПУТСТВО

Тадашњи помоћник министра одбране у мусиманско-хрватској влади БиХ Нешад Ајанчић појаснио је генезу настанка "Патријотске лиге" у сарајевском "Ослобођењу", у броју од 13. септембра 1992. године.

- Негде у априлу 1991. године разговарао сам са људима који су били свјесни да је рат у БиХ неизbjежан. Срећу да дијелили мишљење да је најбоље организовати се за одбрану Босне и Херцеговине. Сутрадан (члганом) смо са људима из Сулетом

но име Сулејмана Врања) направили јмо једно упутство о организацији и дјеловању на терену. Осланали смо се углавном на људе из СДА, обилазили смо терен и тражили истомишљенике. У Мају 1991. године Суле и њега из Сарајева назвали су организацију "Патриотска лига".

Од септембра 1991. године биљежимо масовнији приступ бивших официра ЈНА. Све се то ради конспиративно и на основу препоруке повјерљивих људи. Доласком официра ЈНА омасовљен је Главни штаб "Патриотске лиге". Готово све општине у БиХ имале су штабове "Патриотске лиге"...

"Патриотска лига" је предлагала да се отпочне рат у БиХ оног тренутка када се разбукао у Хрватској. Предлагали смо да се поруше мостови на Дрини, када су резервисти улазили у Херцеговину. Политика није дозволила, јер БиХ није била спремна ни војнички, ни политички, ни психолошки за рат - тврди Ајанцић.

ИЗЕТБЕГО-ВИЋЕВА ВАРИЈАНТА

Почетком 1992. године "Патриотска лига" је - прича даље Неслад Ајанцић - изашла са планом блокирања комуникација и касарни, како би се спријечила стратегијска операција извлачења ЈНА на борбене положаје. Да ли је "Патриотска лига" погријешила? Мислим да је Изетбеговићева варијанта мудрија. Ајанцић је том приликом још нагласио да су у вријеме форжирања "Патриотске лиге" у Сарајеву посебале још двије сличне организације: "Зелене борбите", на чијим ћелијама је био Емин

Пред крај 1991. и почетком 1992. године, када су у Хрватску дошли снаге УНПРОФОР-а, припадници "Ханџар дивизије" оточели су припреме за одлазак у БиХ. Јединицом је командовао Рамо Крешић из Санског Моста, а замјеник му је био комшија Иrfan Talić. У "Ханџар дивизији" из Санског Моста још су били: Един Талић, Исмет Курбековић Кево, Мирсад Грозданић, Ермин Мулалић, Велид Авдић Жута, Вехид Авдић Рођо и Самир Алихочић.

Швакић и "Босна", са Керимом Лончаревићем на челу, фебруара 1992. године ове двије групе пријеључују се "Патриотској лиги".

Сви који су радили на разбијању Југославије шуровали су са спољним менторима: Борисав Јовић

за противоклоуну борбу.

Драгоцијени су и подаци које је залист "Наши дани" од 25. септембра 1992. године дао начелник Главног штаба Армије БиХ Сефор Халиловић, кога је новинар називао правим херојем, а разговор је објављен под насловом "Валтер и ново бране Сарајево".

У том тексту новинар пише: "Не заборући се на опасност да се још једном у мрак прогуши БиХ"

Халиловић мукотрпно и опрезно проширује круг својих сарадника у цијелој Републици! Састанци се одржавају на улицама, шуми, у цамијама, тако да рат "Патриотску лигу" затиче са девет регионалних, 103 општинских штаба и 98.000 бораца.

У предвечерје рата, у Травнику се одржава савјетовање "Патриотске лиге", са којег стиче препорука и приједлог политичком вођству Републике да оружани отпор у читавој републици буке истовремено на цијелој територији, чим први педаљ буде нападнут. Али, политички врх се одлучује за другу концепцију и радију се Босански Брод, Бијељина...

Из сарајевских "Вечерњих новина" сазнаје се 23. јула 1992. кроз причу поручника Мустафе Млинарића слједеће: "У раји се шушкало о "Патриотској лиги", о томе да се морамо бранити. И донио сам одлуку. Нас неколико, преко Емина Швакића одлазимо у јануару 1992. на обуку."

Обука је трајала 20 дана у једном мањем мјесту у Хрватској. Мустафа и остали тамо су савладавали све тајне пјешадијског, односно гејрилског начина ратовања, научили руковати малтене свим врстама гејрилског оружја, укључујући и она

КРАЂА ЕКСПЛОЗИВА У ВИТЕЗУ

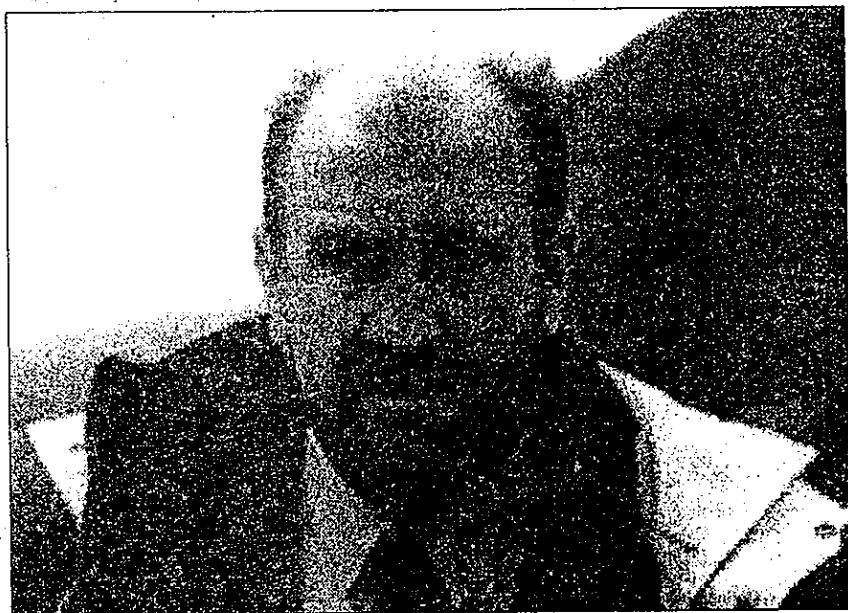
Мевлудин Смајић, из Одјељења безбедности Глазног штаба Армије БиХ у "Ослобођењу" од 24. септембра 1992. године под насловом "Прича о витезима" говори о томе како се 110 налогу Хусе, Доктора, Сулета и Џејка у ноћи 1991. го-

дине ангажовао на куповини и достави оружја и експлозива".

Наравно, у оквиру програма тзв. "Патриотске лиге". А Мевлудин каже: "Можете мислити како је било опасно путовати по Хрватској, која је љета прошле године била у рату, а ја сам по налогу "Патриотске лиге" набављао оружје. Два

сједништвом БиХ и дијелом МУП-а."

"Од часа у ноћи уочи 5. априла, када су позвани да спријече заузимање Станице милиције Ново Сарајево, борци "Босне 22" били су она "ударна снага којом се заустављао пробој агресора у центар града".

Док је Сарајево још снило слатке снове ми смо имали маневарске јединице и тајне магазе за наоружање: Ибра Хеља

мјесеца, сваки други дан из Вите-
за сам довозио експлозив!"

Смајић даље каже да су припреме "за одбрану" међу муслиманима биле интензивне. Само он је довоезао на Соколац 120 килограма експлозива и дијелио га "патриотама", објашњавајући им како да праве бомбе. У децембру 1991. раде на формирању јединица, прави се списак бораца, дијели оружје, шаљу људи на терен, анализира се територија Романије... Јединица "Патриотске лиге" формирана је у јануару 1992. на Сокоцу и бројала је 866 људи, "патриота", од којих је 40 одсто било наоружано.

Још један примјер илегалне припреме рата на територији БиХ објављен је у "Вечерњим новинама" у броју од 31. јула 1992. године кроз изјаву Шемсе Тутића, а поводом прославе годишњице постојања војне мусиманске јединице "Босна 22". Шемсо је био командир ове јединице и он се хвани: "Прије више од године дана били смо у илегали. Окупили смо се око Емира Швакића, који нам је погинуо. Када је наша рат, били смо у директној..." Пред-

СИДРАНОВИ ТАЈНИ ЗАПИСИ

О тим данима Ферид Шаља призна: "Тада смо се ставили директно на расположење МУП-у. У акцији на Враџама 5. априла имали смо два погинула и седам рањених бораца. Ишли смо и на "Холидеј Ин" са специјалцима МУП-а..." Абулах Сидран, мусимански пјесник и ко-сценариста на негдашњим југословенским филмовима оставља за собом запис вриједан пажње и памћења. У "Ослобођењу" од 17. до 24. децембра 1993. године објављује своје "Записе по слободној Босни".

Ево само једног, али карактеристичног цитата: "Сазнајемо уз каракау доброгочајице да се водије најсмо најлијепшије: у Касимовој кући, десет жена прије рата, са-

купљали су се најважнији људи "Патриотске лиге".

Командант Халиј (конспиративно име Сефера Халиловића, једино за које су домаћини знали) илегално је становао осам мјесеци. Ето после за новинара и снимајући, који кренуше да прате пјесничких проход у народ и домовину. Окрећем листове албума с фотографијама и из тих мјесеци. Увјек у средини и осмјехнут Алија Изетбеговић. Остали, млади људи, сви у бијелим кошуљама са краватама. Сви, по свemu судећи мусимани Бошњаци Мусимани!"

Осман Брка, члан Главног одбора СДА од оснивања, свједочи у листу "Наш свијет", септембра 1993. године: "Све што је урађено у одбрани БиХ дијело је СДА. Формирање "Патриотске лиге" и пружање првих оружаних отпора остварили су људи из СДА."

ЗЕЛЕНИ БАРЈАК СДА

Жешћи је Фарук Јакић, "ратник и пјевач са Вратника", који је и као предсједник Кризног штаба Вратника, дијела старог Сарајева, говорио за "Ослобођење" од 4. августа 1993. године. Од њега сазнајемо да је овај кризни штаб органи-
зован међу првима,

да је још 23. марта издао наредбу о за-
брани кретања вој-
них возила ЈНА и
када су евакуисали
војну касарну на
Змајевцу, Вратничани
су читаву ко-
лону послали на
Коваче, где је
управо била вели-
ка "ценаза". Ту је
конвој ЈНА са вој-
ним наоружањем
заустављен и, како
каже Јакић, "ми
смо их очерупали",

**Први злочин на
простору БиХ починили
су управо припадници
"Ханџар дивизије" на
подручју данашње
општине Српски Брод.
Злочин се догодио у
мјесто Сијековац, 26.
марта 1992. године,
дакле у вријеме док је
правно и формално још
постојала Југославија.**

додајући: "Кад је кренуло то кино, ми смо једини били организовани, јер смо се мјесецима спремали за то. Имали смо организован и са-
нитет и радио-аматере и народну кухињу... Нас је на Вратнику 1.250 било под оружјем..."

Под насловом "СДА стуб државотворне свијести Босњака", Сефер Халиловић, у "Љиљану" од 15. јуна 1994. године објављује: "СДА је стварила "Патриотску армију" и друге формације, које су се бориле као разгреба највећије

и не СДА-Војске, већ државне војске, Армије БиХ. У свему томе улога предсједника Изетбеговића и његових најближих сарадника била је у свим фазама одлучујућа: од организације, наоружавања, међународне подршке и помоћи и др."

Сам Алија Изетбеговић у ексклузивном разговору за стоти број "Љиљана", под насловом "Хиљаде људи носе нашу заставу и наставит ће да је носе", изјављује 14. децембра 1994. године: "СДА је 10. јуна 1991. године, дакле, уочи почетка рата у Словенији и Хрватској, а десет мјесеци прије почетка рата у БиХ, одржала велики скуп одговорних људи из читаве БиХ, на којем је формиран Савјет за националну одбрану. То је био онај чуveni састанак у Дому милиције у Сарајеву.

Формирани Савјет је руководио радом "Патријотске лиге" и припреме народа за одбрану (?!), укључујући, свакако, његово наоружавање. Да није тога било, БиХ би ћутке пала, а овако се грмљавина нашег отпора чује до неба."

ЗЛОГЛАСНА ХАНЦАР ДИВИЗИЈА

Оно што је досад било мало познато јесте то да је у Сиску 1991. године формирана мусимански "Ханџар дивизија", која је добила име по угледу на злогласну 13. СС Ханџар дивизију, која је служила под немачком окупаторском заставом у Другом светском рату.

Највећи дио друге половине 1991. године "Ханџар дивизија" провела је на ратишту у Хрватској. Јединицу су сачињавали углавном мусимани, који су живјели у Хрватској, или су тамо долазили и мусимани из БиХ да убијају Србе на њиховим вјесковним огњиштима. У тим јединицама било је и мноштво Шиптара.

Пред крај 1991. и почетком 1992. године, када су у Хрватску дошли снаге УНПРОФОР припадници "Ханџар дивизије" отпочели су припреме за одлазак у БиХ. Јединицом је командовао Рамо Крстичић из Сенског Моста, а замјеник му је био комшија Исафа Чубрић у "Ханџар дивизији" у Сарајеву.

Моста још су били Един Талић, Исмет Курбеговић Кево, Мирсад Грозданић, Ермин Мулалић, Вељид Авдић Жута, Вехид Авдић Рођо и Самир Алихочић. У Загребу је, крајем фебруара 1992. године био фор-

јековац, 26. марта 1992. године, дакле у вријеме док је правно и формално још постојала Југославија.

Тог кобног дана у 16 часова припадници мусимански - хрватских оружаних формација из такозваног "Интервентног воде" и "Ханџар дивизије" извршили су злочинчиначки напад на цивилно српско становништво у Сијековцу. На свиреп и монструозан начин убили су девет цивила, а преостали дио становништва су заробили и одвели у затвор. Приликом привођења злочинци су недужне мушкарце, жене и дјецу батинали и звјерски мучили, послије чега су их раселили са њихових родних отчињашта. Потом су опљачкали, минирали или запалили 50 српских кућа.

Током оперативне обраде и прикупљања доказа о овом злочину, које су спровели припадници ЦСБ Добој утврђено је да су на чelu војне формације ХОС и регуларне војске Републике Хрватске били Анто Пркачин и Раде Обрадовић, а помагале су им паравојне усташко - мусиманске јединице "Интервентни вод" из Блата и "Ханџар дивизија".

Послије физичког малтретирања и злостављања цивила злочинци су звјерски убили: Милана Зечевића, Васу Зечевића, Петру Зечевића, Мирку Радановића, Луку Милошевића, те дјецу Драгана и Желька Милошевића. Јову Зечевића је убио Земир Ковачевић хицима из пиштола из непосредне близине у главу. Послије тога Ковачевић је на исти начин убио Срету Трифуновића. Ваћину преживјелих мушкараца, као и жене и дјецу, одвели су у просторије Основне школе у Сијековцу, где су их незаконито лишили слободе и држали у притвору, у потпуно неусловним просторијама, и уз стална физичка и психичка малтретирања и пријетње да ће их све заклати.

Неколико дана послије злочина Бранислав Зечевић, син Јове, на ливади у Босанском Броду, између Дома здравља и Електродистрибуције, пронашао је мртва тијела супружника брата: Васе, Петре и Милана, је их пренео у Прињевзор.

Највећи злочин и скандал је

**Према подацима
команданта муџахедина
Абу-Малијуа, укупно снаге
организованих муџахедина
у БиХ бројале су између
5.000 и 6.000 војника, мада
југословенски, хрватски и
војни извори процјењују
да их је било преко 12.000**

миран Центар за обуку мусимана, који су се припремали за рат у БиХ. Активности око рада Центра вођене су у координацији са "Исламским центром" у Загребу.

Припадници "Ханџар дивизије" су 17. марта 1992. године задужили опрему и наоружање у Загребу и кренули у своју прву терористичку акцију на подручју тадашњег

Караџић је од Изетбеговића до подне слушао једну, а послије подне другу причу: Радован Карадžић и Алија Изетбеговић

Босанског Брова, односно данашњег Српског Брова. Већ следећег дана, 18. марта 1992. године, аутобусом из Загреба стигли су у Брод. По доласку су преноћили у једној касарни, а већ сутрадан отпочели су диверзантске и злочинчеакције против иснаоружаног цивилног српског становништва.

Први злочин на простору БиХ починили су управни припадници "Ханџар дивизије", а то на подручју данашње општине Српски Брод. Злочин се тада је сматрао чисто Српским.

српским становништвом ЦСБ Добој доставио је Војном тужилаштву Бијељине имена 68 осумњичених припадника ХВО-а, "Ханџар дивизије", "Зелених беретки" и "Патриотске лиге".

Треба нагласити и то да су злочиначке групе на подручју Брода добијале помоћ у наоружању и храни из Хрватске.

БАТАЉОН ИСЛАМСКИХ ВЈЕРНИКА

Друга терористичка јединица у саставу "Ханџар дивизије" звала се "Катаеб-ал-Мунимин" (Батаљон вјерника). Њен састав чинили су углавном Арапи, укључујући Авганистанце, а пристизали су из Судана. Они су служили под командом војних официра из Пакистана и Авганистана.

Људи за обуку и вођство били су из Ирана. Сваки батаљон је био јачине 300 до 600 војника. Први оперативни батаљон био је основан у рејону Бужима. Један други батаљон служио је као јединица специјалних снага у Другом корпусу за подручје Тузле, а били су организовани и други батаљони на просторима где су мусимани били у већини. Према подацима команданта муџахедина Абу-Малију, укупне снаге организованих муџахедина бројале су између 5.000 и 6.000 војника, мада југословенски, хрватски и војни извори процјењују да их је било преко 12.000.

"Ханџар дивизија" састојала се од 2.500 до 3.000 цихад-ратника распоређених у Сарајеву и 6.000 до 7.500 за такозвану подршку у главној бази за обуку у околини Фојнице. Велики дио "Ханџар дивизије" чинили су Шиптари, а обучавали су их инструктори из Пакистана и Авганистана.

ЗЛОЧИН У ДОБРОНОЉАЧКОЈ

У сарајевском "Свијету" од априла до краја 1991. године живела су

десних чланова "Зелених беретки" Едо Арнаутовић и Ибро Хеља, тврде да је њихов члан и Градимир Гојјер, високи функционер СДП-а, странке на чијем се челу налази Златко Лагумија. Они тврде да се приликом мучког напада на колону војника ЈНА, која се према по-

Предратни министар одбране БиХ Ђоко Ђоко далеко прије распада Југославије давао је инструкције регрутима да се не одазивају на позиве ЈНА

дијете нисмо ни такли. Мислим оне голобраде младиће. Јесмо петорицу, шесторицу мајора, не могу бити прецизан, који су пружили отпор, само због тога.

Говорили им да ми једемо живе људе, па су пуцали, ми се бранили... (?) Иначе, ни њима не бисмо ништа. Били смо тада наивни, јер смо вјеровали да ће и они, којима их предамо, радити поштено свој посао."

Као датум наше прекретнице узимамо 10. јун 1991. године. То је дан у којем је Един Швакић, на једном састанку у Дому милиције, устао и рекао да "нама предстоји рат, да се морамо припремати за одбрану", каже Арнаутовић, напомињући да се они, ипак, воде од 20. јуна 1991, када је на Табачком имању, испод Чолине капе, Швакић постројио ондашњих стотињак "беретки".

- Ми смо прве ровове ископали крајем 1991. године и они још постоје - хвали се Хеља у сарајевском "Свијету" и додаје да су од њих настале четири комплетне бригаде са људима и наоружањем. По њему, ријеч је о бившој Првој, Другој, Деветој и Десетој бригади, као и о самосталном батаљону, са Солаковићем на челу. Али и Хеља тај батаљон назива трагичним. Преко сто његових припадника је погинуло 30. маја 1992. године на путу према Требевићу. Подсјетимо, злогласна 10. брдска бригада, којом је једно вријеме командовао

Други „калашњиков“ до којег смо дошли у фази оперативног праћења илегалног увоза оружја из Мађарске добили смо у Орашију још крајем октобра 1990., дакле два мјесеца прије онога у Сињу. Значи из првих контингената оружја из Мађарске дио је приоритетно дистрибуиран у БиХ. Веће тајне испоруке оружја ишли су према западној Херцеговини где су се већ формирале ХОС, тврди Ацо Васиљевић.

стигнутом договору повлачила из Сарајева, у Добрвољачкој, 2. маја 1992. године, додогди једна од "највећих битака" такозваних "Зелених беретки".

- Ми смо тада заробили тачно 417 припадника југословенске војске, међу њима је било 98 високих официра. А послије су наци сваког од њих како је коме био ћиф, мијетали за неку своју тешку иницијативу... Није тачно да смо заборили војничко количко са притељима

Мушан Топаловић Цацо, починила је најмонструозније злочине над српским цивилима у Сарајеву. Једноставно Срби су хапшени по становима и одвођени на прве линије фронта, а потом звјерски убијани и бацани у провалију Казани на Требевићу.

УПАД У ПРОСТОРИЈЕ ГРДИЈАГА

Конак, који је наставља да се

5

го била табу тема у мусиманским медијима. Он у ствари признаје оно што је било јасно као дан, а то је да су се мусимани систематски припремали за рат баш у вријеме када су трајали интензивни преговори о изналажењу мирног рјешења кризе у БиХ.

- Док је Сарајево још снивало слатке снове ми смо - тврди Хеља - имали маневарске, и јединице на рубним дијеловима града. Имали смо и намјенску производњу. Седам осам радионица. Људи који су их водили прави су хероји. Сафет Велетовац је први међу њима. Богат човјек и прије рата није ништа жалио што је нама требало. Борци из Гораждда доносили су каписле, ту смо их пунили, и они су их поново односили. Само да поменем Фаика Куловића, Кенана Туфи, Владана Благојевића, Асима Коњохинића, Деду из Пива.

Посебно је занимљиво његово признање да су "Зелене беретке" као паравојна формација имале своју тајну обавјештајну службу о којој се дуго није ништа знало.

- Ми смо имали свога човјека у КОС-у Сарајевске армијске области - тврди он наглашавајући да су, захваљујући том човјеку, који је сједио одмах уз Милутина Кукањца, располагали свим потребним информацијама, не само оним што се односе на Сарајево, те додаје: "Мислите да је било спонтано и да смо случайно блокирали Војну болницу. Опколили Темпл? Да смо тек тако упали у просторије Танјуга у Сарајеву? Не.

Провалили смо тамо након што смо добили информације да је тамошњи новинар, односно дописник "Политике" из Сарајева Мухамед Дурић сачинио документацију о "Зеленим береткама", и кому је стицала је са нашим сликама. Читате ли "блатчи" је био у његовој редакцији."

ОРУЖЈЕ ЈЕ СТИЗАЛО ПРЕКО ЗАГРЕБА

О томе каква су била сазнања КОС-а о илегалном наоружавању у Босни и Херцеговини, Адо Васиљевић, пак, каже:

Крајем августа 1991. из засједе је, у близини Посушја, убијен старији водник Војко Чех, Словенац на служби у чети војне полиције у Мостару. Међу нападачима тада је погинуо и Лудвиг Павловић, једини прекживјели усташки терориста са Радуше, који је био осуђен на 20 година затвора и кога је Стipe Месић помиловао од даљег издржавања казне.

- БиХ била је предмет посебних интереса и пажњи оних који су започели процес разбијања Југославије, па и по цијену изазивања грађанског рата у њој. Овде, при-

доказе. Наме, други "калашњиков" до којег смо дошли у фази оперативног праћења илегалног увоза оружја из Мађарске добили смо у Орашију још крајем октобра 1990, дакле два мјесеца прије онога у Сињу. Значи из првих контингената оружја из Мађарске дио је приоритетно дистрибуиран у БиХ. Веће тајне испоруке оружја ишли су према западној Херцеговини где су се већ формирале ХОС. На примјер, само четири дана по-

слије убиства војника Саше Гешовског у Сплиту, открили смо подјелу два камиона оружја члановима ХДЗ у Чапљини. Оружје је илегално допремљено из полицијске базе у Лучком код Загреба, а транспорт су обезбеђивала петорица хрватских специјјалаца наоружаних оружјем са пригушивачем и снајперима. Четворицу од њих смо ухапсили само неколико дана касније - тврди Васиљевић.

ЛИКВИДИРАН ТЕРОРИСТА

Иначе, наведено оружје убрзо је употребљено за оружане провокације у Херцеговини у којима је убијен и први припадник ЈНА. Тако су ХОС-ове јединице из Метковића отварале ватру на стражарско обезбеђење на војним објектима у Тасовчићима и Габели, наоружани цивили су били корали војну колону из Мостара код Лиштице, а крајем августа 1991. из засједе је, у близини Посушја, убијен старији водник Војко Чех, Словенац на служби у чети војне полиције у Мостару. Међу нападачима тада је погинуо и Лудвиг Павловић, једини прекживјеле усташки терориста са Радуше, који је осуђен на 20 година затвора и

Сарајевска штампа је још раних деведесетих својим читаоцима слала јасне поруке

је свега, мислим на нескривене претензије Хрватске према њеним дијеловима у БиХ, нарочито према западној Херцеговини и Госавини. О томе смо прибавили бројне

и полицеје у Мостару. Међу нападачима тада је погинуо и Лудвиг Павловић, једини прекживјеле усташки терориста са Радуше, који је осуђен на 20 година затвора и

кога је Стипе Месић помиловао од даљег издржавања казне. Његов леш је идентификован по службеној легитимацији резервног полицијаца МУП-а Хрватске. Дакле, иако је живио у Читлуку на распореду је био у МУП-у Хрватске, што доволно говори како је тај дио БиХ третиран од хрватског врховништва.

Ова питања нашла су се на највишем нивоу БиХ али на њих се

У књизи Мунира Алибабића "Муње "Босна у канцама КОС" тврди се да је бивши предсједник Савезног извршног вijeћа СФРЈ Алије Марковић подnio оставку пошто је "чуб" за постојање некаквог плана "РАМ". Не само да је у тој књизи све измишљено и исконструисано, него је аутор испољио велику мржњу према свему што је југословенско и српско. Књига врви од невјероватних измишљоти-

операција за преузимање државне границе у Словенији, Туђман по-звao Изетбеговића и затражио од њега да одмах упути проглас свим припадницима ЈНА из БиХ да напусте јединице и врате се кућама. Изетбеговић га тада није послујао, сматрајући да је за то још рано, али да прати ситуацију.

Тада је успостављена и директна телефонска линија између два министра одбране, Хрватске и БиХ - Мартина Шпегельја и Јерка Доке. Истовремено је у Сарајево као специјални Туђманов изасланик, инкогнито, стигао Рагиб Мерџанић, са радио станицом под тајним називом "Кошава". Мерџанић је био начелник 5. сектора СДБ МУП-а Хрватске и као муслиман је послан да буде официр за везу и савјетник Алије Изетбеговића, о чему је извјештавао Загреб. Послије тога је активиран познати репертоар директних и индиректних напада на ЈНА.

Иза тога је услиједило обустављање упућивања регрутата у ЈНА, одбијање да се војне евиденције предају и пренесу у надлежност војно-територијалних органа, затим бојкот упућивања резервног састава у ратне јединице, постављање блокада испред војних колона и оружане провокације, те проглашавање ЈНА за агресора.

Изетбеговић је очито презадовољан својим лажним југословенством: Алија Изетбеговић и Ејуп Ганић

није адекватно реаговало јер су критеријуми за оцјене њихове политичке тежине били другачији. Изетбеговић је у једном тренутку на догађају у западној Херцеговини љутито рекао: "Па, добро, до ста више о тој западној Херцеговини, па зна се да она ни у Титово вријеме није била ни у БиХ ни у Југославији."

БиХ У КАНЦАМА ЛАЖИ

У вријеме медијске хистерије коју су водили мусимански и хрватски медији, а посебно новинари такозваног "Јутсла" Горан Милић, Гордана Суша, Љерка Драженовић, Зекеријах Смајић, Омер Карабег, Ивица Пуљић, Силвија Лукс, затим сарајевска штампа, радио и телевизија, из дана у дан лансирали су гнусне измишљотине о Србима које могу измислити само људи изопаченог ума.

Тако је "провалјен" паводни члан из Београда под називом "РАМ", који се, какве даје држије, и данас помиње у општинском Ханском трибуналу.

на и гнусних лажи, које може измислити само болесни ум.

Медијску патку звану "РАМ" Мунир Алибабић Муња прво је саопштио Стјепану Кљуићу, а овај је о томе упознао неке новинаре који су то пласирали као својеврсну сензацију. Остало је нејасно зашто је Алибабић одабрао баш Кљуића да му саопшти своје "сензионално" откриће и зашто послије свега изреченог о плану "РАМ" није објавио барем један од факсимила у својој књизи, пита се Алојије Васиљевић.

Око 200 наоружаних цивила из села Равно из засједе су, без икаквог посебног разлога, отворили ватру на једну мању јединицу из Титоградског корпуса и том приликом убили 14 војника и старјешина

ТУЂМАНОВ ИЗАСЛАННИК У САРАЈЕВУ

Васиљевић даље тврди да је по-тјеско око 12 часова, 27. јуна 1991. године, самостално је отпочела војна

НАОРУЖАНИ "ЦИВИЛИ" У РАВНОМ

У намјери да прикрију објективну одговорност, мусимане упорно настоје да се представе као једина и највећа жртва протеклог ратног крвопролића на просторима БиХ. Они и данас упорно тврде да је "агресија" на БиХ, а то по њима значи на мусимане, извршена још у вријеме када су резервисти из Србије и Црне Горе стigli у источну Херцеговину. При томе, наравно, свјесно пребуткују ноторну чињеницу да је у то вријеме вршена популна војничких јединица због чињенице да је одлуком руководства СДА и ХДЗ-а обустављено слање регрутата у војску, да је источна Херцеговина била саставни дио БиХ и СФРЈ, а да томе, резервисти, када су

вину. При томе, наравно, свјесно пребуткују ноторну чињеницу да је у то вријеме вршена популна војничких јединица због чињенице да је одлуком руководства СДА и ХДЗ-а обустављено слање регрутата у војску, да је источна Херцеговина била саставни дио БиХ и СФРЈ, а да томе, резервисти, када су

ти су могли окупирати БиХ, не само зато што нигде у свијету властита војска не може бити окупатор у властитој земљи, већ и због тога што је одлазак неких јединица из Ужичког и тадашњег Титоградског корпуса у источну Херцеговину био нужан ради обезбеђења заљећа јединицама Војнотоморске области, које су већ биле блокиране од ЗНГ-а и тражена је њихова предаја. Од посебног зна-

није напала Равно већ је требало да избије у рејон Стона, зато што су из Хрватске, преко Стона, упућене војне снаге у Дубровник.

Познато је да је Дубровник демилитаризован још 1965. године. Међутим, ЗНГ почeo је да прави свој гарнизон и да из Дубровника дејствује по јединицама ЈНА које су обезбеђивале свој лијеви бок у источnoј Херцеговини. То је пра-

ске јединице у селу Сијековац код Српског Бroда починиле покољ над српским цивилним становништвом. трећи датум који се може сматрати објавом рата Србима у БиХ свакак је злочин који су у ноћи између 3. и 4. априла 1992. године починили припадници ХОС-а и 4. гардијске бригаде из Сплита у српском селу Доњи Малован код Купреса над 12 недужних старапа. О покољу српских цивила у се-

Позив за независну БиХ био је позив у рат

чаја била је ратна флота у Сплиту, Боки и Шибенику.

Потпуно су неосноване оптужбе хрватске стране да је ЈНА извршила напад на село Равно у Херцеговини у ноћи између 30. септембра и 1. октобра 1991. године, нити је прихватљиво да то вежу за почетак рата у БиХ.

У конкретном случају око 200 наоружаних цивила из села Равно из засједе су, без икаквог посебног разлога, отворили ватру на једну мању јединицу из Титоградског корпуса и у тој криликом убили 14 војника и стафџина. Та јединица

ва истина о Равном, који су Хрвати жељели да представе као жртву "србо-комунистичке, окупаторско-четничке солдатеске".

И РАТ ЈЕ ПОЧЕО

Срби сматрају да је рат у БиХ почeo 1. марта 1992. године када је из злочиначких побуда убијен српски сват Никола Гардовић на Баничаршиji и када су подигнуте барикаде у Сарајеву. У сваком случају, почетак рата не може се заправо дати на 25. март 1992. године, када су широкене хрватско-муслиман-

лу Доњи Малован код Купреса, који граничи са сусједном општином Томиславград, упозната је шира јавност у БиХ док се још коликотико одвијао заједнички живот. Остало је до данас неразјашњено како је тадашња Телевизија Сарајево емитовала потресне слике из Купреса, које је прослиједио новинар Махмут Латифић. Злочин у селу Доњи Малован догодио се, то треба посебно нагласити, пре него што је 6. априла Европска једница признала БиХ.

Злокобни генерал Радоје Ђуровић, око шећер-база, прије данци кратак време, је убијен ХОС-ом.

који су носили црне униформе и ознаку "У", из правца Шујице код Томиславграда напали су српско село Доњи Малован код Купреса.

У том злочиначком нападу учествовале су јединице: 106. осјечка бригада, 101. загребачка бригада, Студентска бојна "Краљ Томислав" из Загреба, Специјална једи-

Спасоје Манојловић, Спасоје Марич, Станко Марић, Драган Марковић, Марко Милиновић, Милан Милишић, Јово Павловић, Трифко Павловић, Лука Панић, Борислав Рудић, Душан (Буре) Соро, Душан (Борђа) Соро, Анђа Спремо, Бранислав Спремо, Милорад Спремо, Савића Спремо, Симо Спремо,

но-правном систему СФРЈ.

Међутим, када бисмо се држали принципа који заступају Хрвати, рат у БиХ почeo је 18. септембра 1991. године у Суденим Врлима код Посушја, у западној Херцеговини, када је извршен напад на војну колону ЈНА. У том нападу убијен је старији водник ЈНА Војко Чех, као и озлоглашени усташки емигрант Лудвиг Павловић, који је у јуну 1972. године, заједно са још 18 терориста извршио терористички упад у рејон Радуше код Бугојна. Сви терористи су ликвидирани, а једино је Павловић ухапшен и у Сарајеву осуђен на доживотну робију, која му је касније смањена на 20 година затвора. Чим је успостављена нова власт у Хрватској, Лудвиг Павловић је помилован и промовисан је у хрватског полицијаца.

И на крају, када се већ увељко расправља о почетку рата у БиХ, озбиљно се поставља питање зашто се прећуткује оружани напад паравојних јединица СДА "Патријатске лиге" 17. новембра 1991. године на складишта Љубаче у близини Тузле где је убијен поручник

Путујући циркус: Чланови Предсједништва бивше СФРЈ на једном од разговара

ница "Жути мрав" из Вуковара, Јединица за посебне задатке Министарства унутрашњих послова Хрватске, те бојна "Зрињски".

ЗЛОЧИН У ДОЊЕМ МАЛОВАНУ

У периоду између 3. и 7. априла 1992. године у Купресу и његовој околини убијени су српски цивили: Владо Дувњак, Даринка Дувњак, Милан Дувњак, Милош Дувњак, Митар (Дане) Дувњак, Митар (Милош) Дувњак и Светко Дувњак из Доњег Малована, затим Предраг Баштић, Шпиро Боснић, Влајко Даниловић, Тодор Драгољевић и Владо Дувњак, сви из Купреса и Илија Ваван из Горњег Малована.

Поред тога у наредна два дана убијени су: Цветко Дувњак, Жарко Живанић, Јово Зубић, Стојан Зубић, Властимир Јарчевић из села Равно код Купреса, Недељко Јарчевић, Војислав Канлић, Мирко Канлић, Нико Канлић, Недељко Карап, Марко Каулић, Марко Кајановић, Радо Кисељић, Лазо Контић, Милорад Контић, Ладо Лугонић, Стеван Јурића, Нико Мелеш

Срби сматрају да је рат у БиХ почeo 1. марта 1992. године када је из злочиначких побуда убијен српски сват Никола Гардовић на Бањчаршији и када су подигнуте барикаде у Сарајеву, али се у сваком случају као почетак рата не може заobiћи 25. март 1992. године када су здружене хрватско - муслиманске јединице у селу Сијековац код Српског Бroда починиле покољ над српским цивилним становништвом

Страјло Спремо, Драго Челебић, Момчило Шешум, Ненад Шкобић, Стојан Шкобић, Драган Шормаз, Н.Н., Славко Драгољевић, Душан Дувњак, Мико Дувњак, Никола Дувњак, Пајо Канлић, Спасоје Канлић, Ратко Љугоња, Ђорђе Марић, Јово Марић, Драган Машић, Марко Машић, Миливоје Машић, Ратко Машић, Јупко Милић, Ратко Милић, Милош Милишевић, Душан Милишић, Душан Никић и Мирко Чипчић.

Овај стравичан злочин, пред којим се затвара и главни тужилац Хаџића трибунала, додгио се, то је што треба нагласити, у вријеме када је БиХ правно и формално у територијалном и устав-
чком смислу

војне полиције са аеродромом Дубраве. Потом се морамо запитати зашто се заобичаји датум када су припадници муслиманске "Патријатске лиге" на сличан подмукao начин два дана касније убили заставника војне полиције у Сапни код Зворника.

Ово је само кратки пресјек политичких збијања пред почетак рата у БиХ и покушај да се укаже на неке битне догађаје који се свјесно прећуткују или фалсификују. Самим током рата већ дуже вриједиме баве се бројни кроничари, историчари и војни аналитичари. То је можда и добро је да се разлиčitim виђењима и погледима ову бржега истине.